Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον — Ἐν Ἀθήναις, 24 Αὐγούστου 1902 — Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 34

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ, ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Φαντάζεταί τις εἰς ποῖον βαθμὸν ἐξεπλήσσοντο ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμμπέρ, εὑρισκόμενοι ἀπέναντι ὄντος νέου, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἀνθρωπολόγος εἶχε παρατηρήσῃ ποτέ, καὶ τὸ ὁποῖον ἀπετέλει, ὡς φαίνεται, τὸν διάμεσον τύπον μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ζῴου.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Λάγκας ἰσχυρίζετο ὅτι τὸ ὂν αὐτὸ ὡμίλει, — ἐκτὸς ἂν ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς ἐξέλαβεν ὡς ἔναρθρον λέξιν καμμίαν κραυγήν, —κραυγὴν ζῳώδη, μὴ ἀνταποκρινομένην πρὸς ἰδέαν οἱανδήποτε καὶ ὀφειλομένην οὐχὶ εἰς τὸ λογικόν, ἀλλ' εἰς τὸ ἔνστικτον.

Οἱ δύο φίλοι ἐστέκοντο σιωπηλοί, ἐλπίζοντες ὅτι τὸ στόμα τοῦ μικροῦ θὰ διηνοίγετο, ἐνῷ ὁ Λάγκας ἐξηκολούθει νὰ τῷ βρέχῃ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς κροτάφους. Ὁπωσδήποτε, ἡ ἀναπνοή του ἦτο τώρα ὀλιγώτερον δυσχερής, τὸ δέρμα του ὀλιγώτερον ξηρόν, καὶ ὁ παροξυσμὸς τοῦ πυρετοῦ ἤγγιζεν εἰς τὸ τέρμα του. Ἐπιτέλους τὰ χείλη του διεστάλησαν ἐλαφρῶς.

— Νγκόρα ! . . Νγκόρα! . . ἐπρόφερε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ.

— Ὄχι δά ! ἀνέκραξεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Αὐτὸ πάλιν εἶνε ὁλως-διόλου ἀπίστευτον !

Καὶ οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος ἐννοοῦσαν νὰ πιστεύσουν ὅτι ἤκουσαν πραγματικῶς ἐκεῖνο που ἤκουσαν πρὸ ὀλίγου !

Πῶς; τὸ πλάσμα αὐτό, τὸ ὁποῖον, ὁτιδήποτε καὶ ἂν ἦτο, δὲν εὑρίσκετο βεβαίως εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς ζωϊκῆς κλίμακος, κατεῖχε λοιπὸν τὸ χάρισμα τοῦ λόγου ; . . . Ἂν δὲν εἶχε προφέρῃ ἕως τώρα παρὰ μόνον τὴν λέξιν ἐκείνην τῆς κογγικῆς γλώσσης, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατό τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι μετεχειρίζετο καὶ ἄλλας, ὅτι εἶχεν ἰδέας, ὅτι ἤξευρε νὰ τας ἐξωτερικεύῃ διὰ φράσεων ; . . .

Τὸ δυσάρεστον ἦτο, ὅτι δὲν εἶχεν ἀνοίξῃ ἀκόμη τοὺς ὀφθαλμούς του, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ κανεὶς νὰ ἴδῃ τὸ βλέμμα των, ἂν εἶχον βλέμμα ἐξ ἐκείνων, εἰς τὰ ὁποῖα κατοπτρίζεται ἡ σκέψις, βλέμμα ἐκφράζον πολλά, βλέμμα πλάσματος λογικοῦ . . . Ἀλλὰ τὰ βλέφαρά του ἐξηκολούθουν νὰ μένουν κλειστά, καὶ τίποτε δὲν ἐμαρτύρει ὅτι ἦσαν ἕτοιμα νὰ νοιχθοῦν.

Ἐν τούτοις, ὁ Τζὼν Κόρτ, ἐσκυμμένος ἄνωθέν του, ἐπρόσεχε νὰ κούσῃ τὰς λέξεις ἢ τὰς κραυγάς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐξέφευγον τυχὸν ἀπὸ τὸ στόμα του. Τῷ ὑπεστήριζε τὴν κεφαλήν, ἐλαφρά, χωρὶς νὰ το ἐξυπνίσῃ, καὶ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του, ὅταν ἠσθάνθη ἐν κορδόνιον, τυλιγμένον πέριξ τοῦ μικροῦ ἐκείνου λαιμοῦ.

Ἐτράβηξε τὸ κορδόνιον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἦτο πλεκτὸν ἐκ μετάξης, διὰ νὰ εὕρῃ τὸν κόμβον, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἀνέκραξεν :

— Ἕνα μετάλλιον !. .

— Μετάλλιον ;! ἐπανέλαβεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

Ὁ Τζὼν Κόρτ ἔλυσε τὸ κορδόνιον.

Πραγματικῶς, ἦτο ἓν μετάλλιον ἀπὸ νίκελ, μεγάλον ὡς πεντάλεπτον, μ' ἓν ὄνομα χαραγμένον ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως, καὶ μὲ μίαν εἰκόνα χαραγμένην ἐπὶ τῆς ἄλλης.

Τὸ ὄνομα ἦτο « Γιοχάουζεν», ἡ δὲ εἰκὼν ἦτο κατατομὴ τοῦ ἰατροῦ !

— Μπᾶ ! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ· ἔχει καὶ παράσημον ! τὸ παράσημον τοῦ Τάγματος τοῦ γερμανοῦ καθηγητοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν κλωβὸν εὑρήκαμεν ἄδειον !

Ὅτι τὰ μετάλλια ταῦτα ἦσαν διαδεδομένα εἰς τὴν χώραν τοῦ Κάμερουν, τοῦτο δὲν ἦτο ἀπορίας ἄξιον, διότι πολλάκις ὁ ἰατρὸς εἶχε διανείμῃ τοιαῦτα εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Κόγγου. Ἀλλὰ πῶς ἓν τοιοῦτον μετάλλιον εὑρίσκετο ἀνηρτημένον εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ παραδόξου

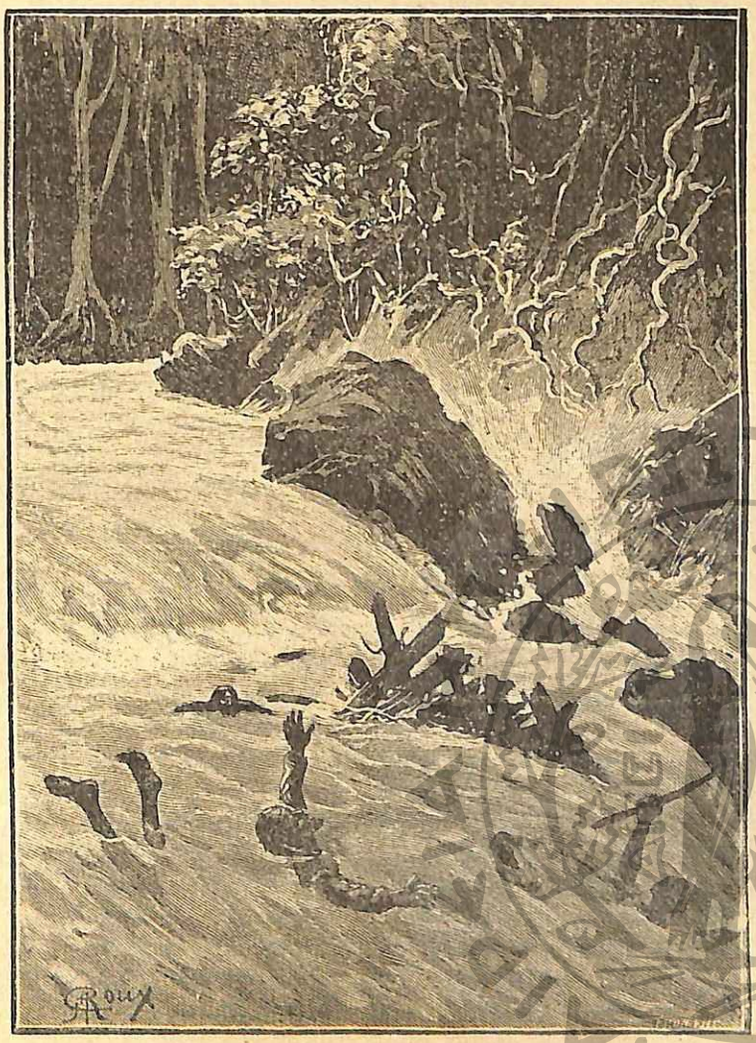

Ὅλοι ἐρρίφθησαν εἰς τὴν δίνην... (Σελ. 266, στήλ. 6'.)

ἐκείνου κατοίκου τοῦ Μεγάλου Δάσους ;

— Πολὺ περίεργον αὐτό ! ἐθήλωσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἐκτὸς ἂν οἱ ἡμιπίθηκοι ἢ ἡμιάνθρωποι αὐτοὶ ἔκλεψαν τὸ μετάλλιον ἀπὸ τὴν καλύβην τοῦ Γιοχάουζεν..

— Κάμη ! ἔκραξεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

Ἐκάλει τὸν ὁδηγὸν διὰ νὰ τὸν καταστήσῃ ἐνήμερον τῶν περιέργων τούτων πραγμάτων καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί ἐσκέπτετο περὶ αὐτῶν.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ ὁδηγοῦ, ὁ ὁποῖος ἔκραζε :

— Κύριε Μάξ ! . . κύριε Τζών ! . .

— Οἱ δύο νέοι, ἐξελθόντες ἐκ τῆς σκιάδος, ἐπλησίασαν τὸν Κάμην.

— Ἀκούσατε ! τοῖς εἶπεν.

Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν πεντήκοντα μέτρων ὁ ποταμὸς ἐλόξυνεν ἀποτόμως πρὸς τὰ δεξιᾷ δι' ἀγκῶνος, ὅπου τὰ δένδρα ἀνεφαίνοντο πάλιν εἰς πυκνὴν συστοιχίαν. Ἐκεῖθεν, ὅταν ἠκροάζετό τις μὲ προσοχήν, ἤκουεν εὐκρινῶς ἕνα μυκηθμὸν ὑπόκωφον καὶ παρατεταμένον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν μυκηθμὸν τῶν μηρυκαστικῶν ἢ μὲ τὸ οὔρλιασμα τῶν ἀγριμίων. Καὶ ὁ θόρυβος αὐτὸς ηὔξανεν, ἐφ' ὅσον ἡ σχεδία ἐπλησίαζε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος . . .

— Πολὺ ὕποπτος κρότος . . . εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Καὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐννοῶ τὴν αἰτίαν, προσέθεσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Μήπως ὑπάρχει ἐκεῖ κανένας καταρράκτης ; . . . εἶπεν ὁ ὁδηγός. Ὁ ἄνεμος πνέει νότιος καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀτμόσφαιραν γεμάτην ὑγρασίαν.

Ὁ Κάμης δὲν ἠπατᾶτο. Ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ρίου διήρχετο ἓν εἶδος ἀτμοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμποροῦσε νὰ προέρχεται, εἰμὴ ἀπὸ σφοδρὰν ἀνακίνησιν τῶν ὑδάτων.

Ἂν ὁ ποταμὸς ἐφράσσετο ἀπὸ κανὲν ἐμπόδιον ; ἄν ἕνεκα τούτου ἔμελλε νὰ διακοπῇ ὁ πλοῦς ; ἰδοὺ περιπέτεια ἀρκετὰ σοβαρὰ καὶ δυσάρεστος . . . Ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ Τζὼν Κὲρτ δὲν ἐσυλλογίζοντο πλέον τὸν προστατευόμενον τοῦ Λάγκα...

Ἡ σχεδία κατήρχετο μὲ ἀρκετὴν ταχύτητα, καὶ ἀναμφιβόλως, μετὰ τὴν καμπήν, δηλαδὴ μετά τινα λεπτὰ τῆς ὥρας, οἱ ἐπιβάται θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ βεβαιωθοῦν περὶ τῆς αἰτίας τοῦ μακρινοῦ ἐκείνου θορύβου.

Ὅταν ἔκαμψαν τὸν ἀγκῶνα, εἶδον τῳόντι ὅτι οἱ φόβοι τοῦ ὁδηγοῦ ἦσαν εὔλογοι.

Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περίπου ὀργυιῶν, σωρεία μελανῶν βράχων ἐσχημάτιζε φραγμὸν ἀπὸ τῆς μιᾶς ὄχθης μέχρι τῆς ἄλλης. Ὁ φραγμὸς οὗτος ἦτο ἀνοικτὸς μόνον εἰς τὸ μέσον, ὅπου τὰ ὕδατα κατεκρημνίζοντο μανιώδη, ἐπιστέφοντα αὐτὸν μὲ ἀφρούς. Ἐξ ἑκάστης πλευρᾶς, προσέκρουον κατὰ τοῦ φυσικοῦ τούτου προχώματος καὶ εἰς μερικὰ μέρη τὸ ὑπερεπήδων. Εἰς τὸ κέντρον ἐσχηματίζετο ρεῦμα ὁρμητικώτατον, εἰς τὰ πλάγια ἐσχηματίζετο καταρράκτης. Ἂν ἡ σχεδία δὲν προσήγγιζεν εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ὄχθην, ἂν δὲν κατώρθωναν νὰ τὴν δέσουν ἐκεῖ στερεῶς, θὰ παρεσύρετο καὶ θὰ ἐθραύετο κατὰ τοῦ φραγμοῦ, ἢ θὰ νετρέπετο εἰς τὸ ὁρμητικὸν ρεῦμα.

Ὅλοι διετήρησαν τὴν ψυχραιμίαν των. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουν οὔτε στιγμήν, διότι ἡ ταχύτης τοῦ ρεύματος ηὔξανεν.

— Εἰς τὴν ὄχθην!..εἰς τὴν ὄχθην!... ἐφώναξεν ὁ Κάμης.

Ἡ ὥρα ἦτο ἕκτη καὶ ἡμίσεια. Μὲ τὸν ἐμιχλώδη ἐκεῖνον καιρόν, τὸ λυκόφως ἦτο ἀρκετὰ ἀμυδρόν, ὥστε νὰ μὴ δύναταί τις νὰ διακρίνῃ σχεδὸν τὰ πέρα ἀντικείμενα.

Ἡ δυσχέρεια αὕτη, προστιθεμένη εἰς τὰς ἄλλας, ἐδυσχέραινε τὸν χειρισμόν, διὰ τοῦ ὁποίου προσεπάθουν νὰ φθάσουν εἰς τὴν ὄχθην.

Εἰς μάτην ὁ Κάμης ἠγωνίζετο νὰ διευθύνῃ πλαγίως τὴν σχεδίαν. Αἱ δυνάμεις του δὲν ἐπήρκουν. Ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ τῷ ἔδωκε χεῖρα βοηθείας. Μόνον μὲ ἣν κώπην ἔπρεπε νὰ ντιστοῦν κατὰ τοῦ ρεύματος, τὸ ὁποῖον τοὺς παρέσυρε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ μέσον τοῦ φραγμοῦ. Οἱ δύο μαζὶ κάτι ἔκαμναν, καὶ βεβαίως θὰ κατώρθωναν νὰ πομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, ὅταν αἴφνης ἡ κώπη ἐθραύσθη καὶ ἡ σχεδία εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ ρεῦμα.

— Ἂς εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ ριφθῶμεν εἰς τοὺς βράχους, πρὶν μας πάρῃ τὸ ρεῦμα! . . διέταξεν ὁ Κάμης.

— Ἄλλο δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν ! εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

Ἀκούσας τὸν θόρυβον, ὁ Λάγκας εἶχεν ἐξέλθῃ ἐκ τῆς σκιάδος. Ἐκύτταξε καὶ ἐννόησε τὸν κίνδυνον. Ἀντὶ νὰ συλλογισθῇ τὸν ἑαυτόν του, ἐσυλλογίσθη τὸν ἄλλον, τὸ μικρόν. Ἐπῆγε, τὸ ἐπῆρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν πρύμνην.

Τώρα ἡ σχεδία παρεσύρετο ὁρμητικῶς πρὸς τὸ ἀνοικτὸν κέντρον τοῦ φραγμοῦ.. Ὁ κίνδυνος ἦτο μέγας . . . Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἄρα γε δυνατὸν νὰ μὴ προσκρούσῃ κατὰ τῶν βράχων καὶ νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ ἀνοίγματος χωρὶς νάνατραπῇ ; . . .

Τοῦτο, δυστυχῶς, δὲν συνέβη. Ἀπεναντίας, ἡ εὔθραυστος συσκευὴ προσέκρουσε μὲ μεγάλην ὁρμὴν κατά τινος τῶν πρὸς τὰριστερᾷ βράχων. Εἰς μάτην ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του προσεπάθησαν νὰ πιασθοῦν ἀπὸ τὸν φραγμόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπρόφθασαν μόνον νὰ ρίψουν τὴν φυσιγγιοθήκην, τὰ ὅπλα καὶ τὰ σκεύη των.

Ὅλοι ἐρρίφθησαν εἰς τὴν δίνην, καθ' ἣν στιγμὴν ἐθραύετο ἡ σχεδία, τὰ συντρίμματα τῆς ὁποίας ἔφευγον, παρασυρόμενα ὑπὸ τῶν μυκωμένων ὑδάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΥΠΟ ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

Τὴν ἐπαύριον, τρεῖς ἄνδρες ἦσαν ἐξηπλωμένοι πλησίον πυρᾶς, τῆς ὁποίας κατηναλίσκοντο οἱ τελευταῖοι ἄνθρακες. Νικημένοι ὑπὸ τοῦ κόπου, ἀνίκανοι νὰντισταθοῦν εἰς τὸν ὕπνον, ἀφ' οὗ ἐφόρεσαν τὰ ἐνδύματά των, τὰ ὁποῖα εἶχον στεγνώσῃ ἀντικρὺ τῆς πυρᾶς ἐκείνης, ἀπεκοιμήθησαν.

Τί ὥρα ἦτο ; ἦτο ἡμέρα, ἦτο νύξ; .. Κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἤτο εἰς θέσιν νὰ εἴπῃ . . . Ἐν τούτοις, λαμβάνων τις ὑπ' ὄψει τὸν χρόνον, ὁ ὁποῖος διέρρευσεν ἀπὸ τῆς προτεραίας, ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ ὅτι ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀνατείλῃ. Ἀλλὰ πρὸς ποῖον μέρος εὑρίσκετο ἡ ἀνατολή ; . . . Ἡ ἐρώτησις αὕτη, ἂν ἐγίνετο, θὰ ἔμενεν ἄνευ ἀπαντήσεως.

Οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἄνδρες εἶχον ἐγκλεισθῇ λοιπὸν εἰς κανὲν σπήλαιον, εἰς κανὲν ὑπόγειον, εἰς μέρος ὅπου δὲν ἔφθανε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ;

Ὄχι, διότι τριγύρω των ἦσαν δένδρα· ἀλλὰ δένδρα τόσον πυκνὰ καὶ τόσον ὑψηλά, ὥστε ἐσταματοῦσαν τὸ βλέμμα εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνον μέτρων. Μεταξὺ τῶν πελωρίων ἐκείνων κορμῶν καὶ τῶν κισσῶν, οἱ ὁποῖοι τοὺς συνέδεον, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ κανεὶς ἀτραπόν, δρόμον βατὸν οἱονδήποτε. Οἱ κατώτεροι κλάδοι, συμπλεκόμενοι, ἐσχημάτιζαν ὀροφὴν εἰς ὕψος πεντήκοντα μέχρι ποδῶν. Ἐπάνω, τόσον πυκνὸν ἦτο τὸ φύλλωμα, τόσον συνεσφιγμένοι οἱ κλῶνοι μέχρι τῶν κορυφῶν, ὥστε οὔτε τὸ φῶς τῶν ἀστέρων οὔτε αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἠδύναντο νὰ διαπεράσουν. Φυλακὴ δὲν θὰ ἦτο σκοτεινοτέρα, καὶ ἀσφαλεστέρα ἀκόμη, ἀπὸ τὸ ὑπόδενδρον τοῦτο τοῦ Μεγάλου Δάσους, εἰς τὸ ὁποῖον οὔτε φῶς εἰσήρχετο, οὔτε διέξοδος ὑπῆρχε.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τί βγαίνει ἂν ξέρῃς γράμματα
ποῦ δὲν τα ξέρουν ἄλλοι,
ἂν γιὰ καλὸ δὲν τα σκορπᾷ
τὸ πλούσιο σου κεφάλι ;
Τί νοιώθει κ' ἡ κατάφορτη
βιβλιοθήκη τάχα ;
Στέκει 'στὴν ἄκρην ἄμυαλη
καὶ κούστουρο μονάχα !

★

Τὸ πιὸ κρυφό σου μυστικὸ
κρύφ' το καλὰ 'στὰ βάθη,
μὴν τύχῃ κι' ὁ πιὸς τίμιος
ἀκόμη νὰ το μάθῃ·
γιατὶ ὅσο νἄνε 'γκαρδιακός,
δὲν θἄχῃ ἔννοια τόσῃ
ὅσο ἡ δική σου ἡ καρδιά,
νὰ μὴν το καταδώσῃ.

[Ἀπὸ τὴν «Ῥοδόκηπον» τοῦ ΣΑΑΔΗ. Μετάφρασις ΜΙΧ. ΑΡΙΥΡΟΠΟΥΛΟΥ]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Σὲ τὴν διπλωματικὴν γλῶσσαν, ταυτόσημος διακοίνωσις ὀνομάζεται τὸ ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον συντάσσεται ἐκ συμφώνου καὶ ὑπογράφεται ὑφ' ὅλων ὁμοῦ τῶν πρέσβεων ἢ τῶν πληρεξουσίων. Ὅταν ἀκούετε ἢ βλέπετε εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι «οἱ πρέσβεις τῶν Μεγάλων Δυνάμεων ἀπηύθυναν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ταυτόσημον διακοίνωσιν κτλ.» πρέπει νὰ φαντάζεσθε ἕν ἔγγραφον, φέρον πέντε ἢ ἓξ ὑπογραφάς ... Καὶ ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἔλαβα προχθές, εἶνε συντεταγμένη «ἐκ συμφώνου» καὶ φέρει πέντε (ἀριθ. 5) ὑπογραφάς. Εἰμπορῶ λοιπὸν νὰ τὴν ὀνομάσω ταὐτόσημον διακοίνωσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἀπηύθυναν τὰ πέντε κορίτσια, περὶ τῶν ὁποίων σᾶς ὡμίλησα τὴν ἄλλην φοράν.

Καὶ σᾶς την ἀντιγράφω :

« Ἀξιότιμε κύριε Φαῖδον, χαίρετε !

« Εἴμεθα τὰ πέντε κορίτσια, μετὰ τῶν ὁποίων εἴχατε τὴν τιμὴν (—ὤ, ποία τιμή !—) νὰ συνταξειδεύσετε τὸ παρελθὸν Σάββατον ἀπὸ τοῦ Ζαππείου μέχρι τῆς Διασταυρώσεως. Ἐκεῖ εἴδατε ὅτι ἀλλάξαμεν τραῖνον, διότι ἡμεῖς πηγαίνομεν πάντοτε εἰς τὸ Νέον Φάληρον, ὅπου πηγαίνει ὅλος ὁ καλὸς κόσμος. Ἡμεῖς ὀνομαζόμεθα δεσποινίδες ἢ μαντμαζέλ· σεῖς μᾶς ὀνομάζετε κορίτσια . . . Ἀλλὰ δὲν ἐπεριμέναμεν περισσότερον ἀπὸ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος πηγαίνει εἰς τὸ Παλαιόν. (—!!!—) Τελοσπάντων. Ὅπως καὶ ἄν μας ὀνομάζετε, μάθετε ὅτι ἐδιαβάσαμεν τὴν ἐπιστολήν σας καὶ ἐγελάσαμεν πολὺ μὲ τὸ ἐπεισόδιόν μας. Φανταζόμεθα πόσον θὰ ἐγέλασαν καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγνῶσταί σας. . . Μὴ νομίσετε ὅμως, ὅτι διαβάζομεν ταχτικὰ τὴν Διάπλασιν. Κατ' ἐξαίρεσιν εὑρήκαμεν κ' ἐδιαβάσαμεν τὸ τελευταῖον φύλλον, διότι μᾶς ἐνδιέφερε προσωπικῶς· δὲν εἴμεθα ἡμεῖς μπεμπέ, διὰ νὰ πέρνωμεν Δάπλασιν. (—Τί λόγος ! . ἀλλὰ τότε ἐξηγοῦνται ὅλα, δεσποινίδες μου . . —)

«Τελοσπάντων (— μὰ πάλι τελοσπάντων;—) εἴδαμεν τὴν ἀνάγκην νὰ δικαιολογηθῶμεν καὶ νὰ σας εἴπωμεν, ὅτι ὅλον τὸ ἄδικον τὸ ἔχει ἐκείνη ἡ κυρία. Ἡμεῖς δὲν πταίομεν εἰς τίποτε. Ποῖος τῆς εἶπε νὰ εἶνε τόσον παχειά ; Θά μας εἴπητε ὅτι ὁ Θεὸς την ἔκαμε. Ναί, βέβαια ὁ Θεός, (— ἄξιζε νά το ἀρνηθῆτε καὶ αὐτό, δεσποινίδες μου !—) ἀλλ' ὅταν ἕνας ἄνθρωπος εἶνε τόσον παχύδερμος, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νομίζομεν, νὰ καταβαίνῃ εἰς τὸ Φάληρον μέρα μεσημέρι (— βέβαια, ἂν ἦταν νύκτα τοὐλάχιστον. . . —) Δὲν το εἰξεύρει ὅτι εἰμπορεῖ νὰ συναντηθῇ καὶ μὲ δεσποινίδας ἀστείου χαρακτῆρος καὶ νὰ συμβοῦν παρατράγῳδα; Εἶνε δυνατὸν νὰ κρατήσῃ κανεὶς τὰ γέλια, ὅταν βλέπῃ ἐξαφνα τοιοῦτον ἀνθρωπόμορφον ἐλέφαντα ; (— ἆ τώρα ἔγινεν ἐλέφας !)

«Τελοσπάντων (—τελοσπάντων ! !—) ἡμεῖς δὲν ἐκάμαμεν κανένα κακόν, ἂν ἐγελάσαμεν. Ἡ νεότης πάντοτε γελᾷ, καὶ μάλιστα ὅταν βλέπῃ γελοῖα. Ὅσον διὰ τὰ λόγια, ποῦ εἴπαμεν εἰς βάρος τῆς κυρίας,— ἀλήθεια, κύριε Φαῖδον, τί βάρος θὰ εἶχε ! . . — δὲν πταίομεν καθόλου, διότι, τὸ ὁμολογεῖτε καὶ σεῖς, τὰ εἴπαμεν γαλλικά. Ποῦ νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι μία κυρία κατωτέρας τάξεως καὶ τόσον παχεῖα, θὰ εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ γνωρίζῃ καὶ γαλλικά. Ἡμεῖς εἴχαμεν τὴν ἰδέαν, ὅτι τὰ γαλλικὰ εἶνε προνόμιον τοῦ καλοῦ κόσμου, (— βέβαια, ὅπως καὶ τὸ Νέον Φάληρον, δεσποινίδες μου . . .— καὶ ἐξεπλάγημεν πολὺ ὅταν εἴδαμεν αἴφνης, ὅτι ἡ κυρία εἶχεν ἐννοήσῃ ὅτι τὴν ὠνομάσαμεν ἱπποπόταμον. Διὰ τὰ ἄλλα δὲν ἔχομεν καμμίαν εὐθύνην. Μᾶς ὕβρισαν καὶ ὑβρίσαμεν· ἄν μας ἔδειραν, θὰ ἐδέρναμεν καὶ ἡμεῖς. Εἴδατε ὅμως πῶς ἡ κυρία ἀνεγνώρισε τὸ λάθος της καὶ πῶς ἔσπευσε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Καλλιθέαν. Εἶδεν ἡ δυστυχὴς ὅτι ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ μείνῃ· δὲν τα βγάζει κανεὶς πέρα μὲ πέντε γλῶσσες καὶ μ' δεκα χέρια. (—αὐτὸ βλέπω κ' ἐγώ. καὶ παύω τὰς παρενθέσεις—).

«Αὐτά, σᾶς παρακαλοῦμεν πολύ, κύριε Φαῖδον, νὰ εἴπητε εἰς τοὺς ἀναγνώστας σας, διὰ νὰ μή μας ἐκλάβουν ὡς δεσποινίδας ἀνοήτους καὶ κακῆς ἀνατροφῆς. Δέν σας γνωρίζομεν προσωπικῶς οὔτε ἠξεύρομεν ποῖος ἀπὸ τοὺς συνεπιβάτας μας ἦτο ὁ κ. Φαίδων. Ἀλήθεια ἐμπρός μας ἐκάθητο ἕνας γέρος πολὺ ἀσχημος καὶ διεστραμμένος, μαῦρος σαν Ἀράπης καὶ μὲ κατι ἄγρια μάτια καὶ μὲ κατι πυκνὰ φρύδια ποῦ σ' ἔπιανε τρομάρα. Μήπως ἦσθε σεῖς ;

«Τελοσπάντων, δέν σας ἀσπαζόμεθα καὶ λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποσημειωθῶμεν.

« Ἡ μαύρη.
« Ἡ ροδόχρους.
« Ἡ Α' λευκή.
« Ἡ Β' λευκή.
« Ἡ γαλάζια. »

Πῶς σας φαίνεται ἡ ἐπιστολὴ αὐτή, ἀγαπητοί μου ; Ἐγὼ θά την εὕρισκα φυσικωτάτην. Ἀπὸ μὴ συνδρομήτριας τῆς Διαπλάσεως δὲν θὰ ἐπερίμενε κανείς καλλιτέραν εὐγένειαν καὶ καλλιτέραν λογικήν. Εἴδατε ἐκεῖ ἐπιχειρήματα ; Καὶ ὅμως, ἔχω τὴν ὑποψίαν μήπως ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ εἶνε φάρσα. Ἢ κάποιος ἄλλος την ἔγραψε, χάριν ἀστειότητος, ἤ, ἂν την ἔγραψαν τὰ πέντε κορίτσια, αὐτὸ βέβαια σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζουν τὸ ἄτοπον καὶ ἀδικαιολόγητον τῆς συμπεριφορᾶς των. Διαφορετικά, δὲν θὰ ἔγραφαν τόσον γελοῖα πράγματα διὰ νὰ δικαιολογηθοῦν . . .

Τελοσπάντων, ἐγὼ σᾶς ἀσπάζομαι, καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς ὑποσημειοῦμαι.

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΚΗ Δ. ΠΙΠΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Συνδρομήτρια τῆς «Διαπλάσεως»

Τυχοῦσα τοῦ Ραλλείου Βραβείου ἐν τῷ Ἀρσακείῳ Ἀθηνῶν.

Ὡς ἀνήγγελα ἐν καιρῷ, καὶ τὰ δύο μεγάλα Βραβεῖα τοῦ Ἀρσακείου ἀπενεμήθησαν φέτος εἰς φίλας μου. Καὶ τὸ μὲν Μποτάσσιον, τὸ ἀπονεμόμενον εἰς τὴν καλλίστην τῶν ἐξωτερικῶν μαθητριῶν, ἔλαβεν ἡ Δανὶς Πηνελόπη Κλεομένους, ἡ τόσον γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἑλληνικὴ Θάλασσα, τοῦ δὲ Ραλλείου, προωρισμένου διὰ τὰς ἐσωτερικὰς μαθητρίας, ἔτυχεν ἡ Δανὶς Κική Δ. Πιπινοπούλου, τὸ ἀγάπητόν μας Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.

Ἡ εἰκὼν τῆς Ἑλληνικῆς Θαλάσσης ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε, κατόπιν βραβεύσεώς της καὶ εἰς ἕνα Διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως. καὶ οἱ φίλοι μας τὴν γνωρίζουν. Σήμερον, μετὰ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας δημοσιεύω τὴν εἰκόνα τῆς Κικῆς Δ Πιπινοπούλου. Εἶνε τιμὴ ὀφειλομένη πρὸς τὴν ἀγαπητὴν φίλην καὶ διακεκριμένην μαθήτριαν, ἡ ὁποία, διὰ τῆς πανηγυρικῆς της βραβεύσεως, ἐτίμησεν ὁλόκληρον τὴν ἐν Διαπλάσει μεγάλην οἰκογένειαν.

ΧΕΛΙΔΩΝ ΚΑΙ ΟΡΝΙΣ

[Κατὰ τὸν Αἰσώπειον μῦθον]

Πρωτάρα κλῶσσα ἑνὸς χωριοῦ
μεσ' 'στὴν αὐλὴ τοῦ ὀρνιθαριοῦ
ἐζέσταινε μιὰ μέρα
ταΰγὰ φαρμακεροῦ φειδιοῦ,
νὰ τους γενῆ μητέρα.
Μὰ σὰν την εἶδε ἀπ' τὴ φωλιὰ
χελιδονάκι, τρέχει
κ' ἔτσι της εἶπε : — 'Αέρα
τὸ κεφαλάκι σου ἔχει,
δυστυχισμένη· ἀφοῦ πουλιὰ
θαρρεῖς, ὅτι θὰ βγάλης
κι' ὀρνίθια μ' ἀπαλὰ φτερὰ
καὶ σὰν ἐσένα ἴδια :
Λοιπόν, μὴν ἀμφιβάλλης,
ταΰγά σου αὐτά... φαρμακερὰ
σφαλοῦν ἐντός των φεΐδια,
ποῦ σὰν τα βγάλης—συμφορά !—
ἐπάνω σου θἀπλώσουν
καὶ θὰ σε φαρμακώσουν ! . .
Σήκω λοιπὸν καὶ κάνε
αὐγά, δικά σου νἄνε !

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 257.)

Ὁ Βαλεντῖνος εἶδε τῳόντι τὸν κόμητα Δεπλεσσὶ-Σαμαγιάν, καθισμένον ὑπὸ μίαν σκιάδα καὶ ρεμβάζοντα κατὰ μόνας ἐνώπιον τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχον τέσσαρες φιάλαι κεναί. Τέσσαρες φιάλαι ! ἦτο πάρα πολὺ δι' ἕνα διοικητὴν τοῦ βασιλικοῦ στρατιωτικοῦ οἴκου ! . . . 'Αλλ' ἡ ἔκπληξίς μας θὰ παύσῃ, εὐθὺς ἅμα πλησιάσωμεν, διότι, ὑπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ εὐπατρίδου τούτου, θἀναγνωρίσωμεν τὸν ἔντιμον στρατολόγον 'Αννίβαν Περδίκην, μὲ ὅλα του τὰ χρυσᾶ γαλόνια, λαμπρότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον παρά ποτέ.

Διὰ δευτέραν φοράν, ἡ ψευδο-Δούκισσα Δεσκρανιὸλ ἔτεινεν ἐπιχαρίτως τὴν ξηρὰν γεροντικήν της χεῖρα, τὴν ὁποίαν ὁ δῆθεν κόμης Δεπλεσσί-Σαμαγιὰν ἠσπάσθη μὲ τὸ σοβαρώτερον ὕφος τοῦ κόσμου.

—"Ω τὴν ἀγαπητὴν Δούκισσαν ! εἶνε πάντοτε δροσερὰ ὡς ἡ 'Αφροδίτη, ἡ θεὰ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν γελώτων !

—"Ω τὸν ἀγαπητὸν κόμητα ! Πάντοτε νέος, πάντοτε ὡραῖος, πάντοτε ἀρειμάνιος !

'Αφοῦ ἀντηλλάχθησαν τὰ φιλοφρονήματα ταῦτα, ἐσυστήθη ὁ Βαλεντῖνος, ἐχαιρέτισε καὶ ὑπέστη τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Διοικητοῦ.

Μὲ ἡμίκλειστον ὀφθαλμόν, μὲ στῆθος προτεταμένον, ὅπως ζωγραφίζουν τοὺς ἥρωας εἰς τὰς ἱστορικὰς εἰκόνας, ὁ 'Αννίβας ἐξήταζε σιωπηλῶς τὸν νεαρὸν βαρῶνον, κόπως συνεσταλμένον, προσεποιεῖτο τὸν λεπτὸν παρατηρητὴν καὶ γνώστην τοῦ ἀνθρώπου, ἐλάμβανεν ὕφος καὶ στάσιν ἀρχιστρατήγου . . .

Ὀπισθεν τοῦ πρασίνου πλέγματος τῆς σκιάδος, ὁ Πονηρίδης, γλυκύτατος καὶ φιλοφρονέστατος, προσεπάθει νὰ μαλάξῃ τὸν ἄγριον Γιαννιόν.

—Γιαννάκη μου, τῷ ἔλεγεν, αὐτὸς ὁ σάκκος εἶνε πολὺ βαρύς· δίκαιον εἶνε νὰ τον φορτώθῶ κ' ἐγὼ λιγάκι . . . "Ελα, δός μού τον . . . θὰ πληγωθοῦν οἱ ὦμοι σου, κακομοίρη Γιαννιέ, καί σε λυποῦμαι πολύ . . .

'Αλλ' ὁ Γιαννιὸς δὲν τἀκούει αὐτά, οὔτε ἀποκρίνεται. 'Αρκεῖται μόνον νὰ δεικνύῃ σιωπηλῶς τὴν ἀγρίαν του ὄψιν, ἡ ὁποία αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁμοιάζει πολὺ μὲ μπουλντόκ καὶ νὰ σφίγγῃ τοὺς γρόνθους, τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους γρόνθους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐχοράτευαν. Ὡρισμένως, ὁ Γιαννιὸς αὐτὸς ἦτο λαμπρὸς φύλαξ, καλλίτερος καὶ ἀπὸ σκύλον.

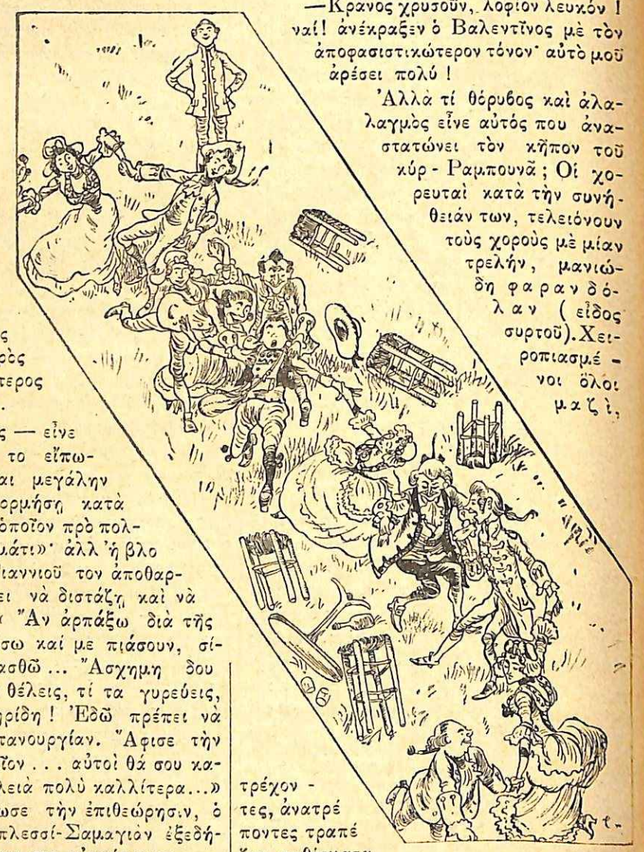

Ὁ Πονηρίδης — εἶνε περιττὸν καὶ νὰ το εἴπωμεν, — αἰσθάνεται μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ σάκκου, τὸν ὁποῖον πρὸ πολλοῦ «ἔχει 'στὸ μάτι»· ἀλλ' ἡ βλοσυρὰ ὄψις τοῦ Γιαννιοῦ τον ἀποθαρρύνει, τὸν κάμνει νὰ διστάζῃ καὶ νὰ σκέπτεται . . . « "Αν ἁρπάξω διὰ τῆς βίας, ἂν λῃστεύσω καὶ με πιάσουν, σίγουρα θὰ κρεμασθῶ ... "Ασχημη δουλειά ! . . Τί τα θέλεις, τί τα γυρεύεις, καλέ μου Πονηρίδη ! 'Εδῶ πρέπει νὰ ἐνεργήσῃς μὲ πανουργίαν. "Αφισε τὴν θείαν καὶ τὸν θεῖον . . . αὐτοὶ θὰ σου καταφέρουν τὴ δουλειὰ πολὺ καλλίτερα...»

"Οταν ἐτελείωσε τὴν ἐπιθεώρησιν, ὁ ψευδοκόμης Δεπλεσσί-Σαμαγιὸν ἐξεδήλωσε τὴν μεγάλην του εὐαρέσκειαν.

—Τέτοια παιδιὰ μᾶς χρειάζονται διὰ νὰ διευθύνουν τὰ στρατεύματά μας ! εἶπε μὲ στόμφον. Τί κομψότης! τί ὡραιότης! τί εὐρωστία ! τί μεγάλον ὄνομα ! 'Ελπίζω, κύριε Κερκόζ, νὰ το τιμήσετε. Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ γίνετε στρατιωτικός, διὰ νὰ μένετε ἀδρανὴς ἢ νὰ κλεισθῆτε εἰς. καμμίαν ἐπαρχίαν, οὔτε θὰ καταδεχθῆτε ποτὲ νὰ διοικήσετε πεζούς. "Οχι, ὄχι, ἱππεῖς σᾶς χρειάζονται. Νέοι εὐπατρίδαι, ὡς ὑμεῖς, εἶνε πλασμένοι διὰ τὸ ἱππικὸν τοῦ βασιλικοῦ στρατιωτικοῦ οἴκου . . . "Ε, παιδί ! φέρε μου ἀκόμη ἕνα μπουκάλι, καὶ ἀπὸ τὸ καλλίτερο ! . . Πῶς σας φαίνονται, κύριε Κερκόζ, οἱ ἔφιπποι γρεναδιέροι ; . . . στολὴ κυανῆ, κοσμήματα καὶ ἐπιστήθιον ἐρυθρά, μασχαλιστὴρ λευκός, κάλυμμα διφθερωτόν, ἱππος κευὴ ἀπὸ τσόχαν ἐρυθρὰν μὲ παρυφὰς ἀργυρᾶς . . .

— 'Απὸ τσόχαν ἐρυθρᾶν, μὲ παρυφὰς ἀργυρᾶς!... ἐσκέπτετο ὁ νεανίσκος, ἀκούων προσεκτικώτατα.

—"Η μήπως προτιμᾶτε τοὺς Δραγόνους τοῦ Κονδέ ; . . στολὴ κιτρίνη, ἐπιστήθιον κόκκινον. χειρίδες πτυχωταί, θυλάκια λοξά, κράνος χρυσοῦν, λοφίον λευκόν . . .

—Κράνος χρυσοῦν, λοφίον λευκόν ! ναί! ἀνέκραξεν ὁ Βαλεντῖνος μὲ τὸν ἀποφασιστικώτερον τόνον· αὐτὸ μοῦ ἀρέσει πολύ !

'Αλλὰ τί θόρυβος καὶ ἀλαλαγμὸς εἶνε αὐτός που ἀναστατώνει τὸν κῆπον τοῦ κύρ-Ραμπουνᾶ ; Οἱ χορευταὶ κατὰ τὴν συνήθειάν των, τελειόνουν τοὺς χοροὺς μὲ μίαν τρελήν, μανιώδη φαραν δόλαν (εἶδος συρτοῦ). Χειροπιασμένοι ὅλοι μαζί, τρέχοντες, ἀνατρέποντες τραπέζια, καθίσματα θρανία, φιάλας καὶ ἀνθρώπους, ψάλλουν ἕνα τραγοῦδι τῆς ἐποχῆς, τὸ ὁποῖον δὲν λέγει τίποτε, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἐξάπτει πολὺ τὴν εὐθυμίαν των Διῆλθον πλησίον τῆς σκιάδος, ξελαρυγγιζόμενοι :

Τρεῖς ἀδελφάδες ἤτανε
κ' αἱ τρεῖς ἐπαντρευτήκανε·
Ἡ μία πῆρε βασιλῆ,
ἡ ἄλλη ἕνα γυφτάκι.
ἡ τριτη, ἡ καλλίτερη,
πῆρε το γεροντάκι
Ταρλαλαμπούμ ! μπούμ ! μπούμ !
Τραλαλαλά !

— Οἱ δραγόνοι τοῦ Κονδέ, ὑπέλαβεν ὁ 'Αννίβας Περδίκης ἀφ' οὗ ἀπεμακρύνθη κάπως ἡ θύελλα, ἔχουν συνταγματάρχην τὸν γηραιόν μου φίλον καὶ συνάδελφον. τὸν κόμητα Βωξερβέν. Ἡ ἡλικία, αἱ ἐκστρατεῖαι τὸν κατέβαλαν πολύ, καὶ γνωρίζω, ὅτι σκέπτεται νὰ παραιτηθῇ. Τὸ σύνταγμά του ἀξίζει ἐπάνω-κάτω σαράντα χιλιάδες τάλληρα.

— Πολὺ εὐθηνά, ἐδήλωσεν ὁ Βαλεντῖνος. Σαράντα χιλιάδες τάλληρα γιὰ ἕνα κράνος χρυσοῦν, ἕνα ἔνδοξον σύνταγμα καὶ ἕνα λοφίον λευκόν, ὦ, εἶνε σχεδὸν χάρισμα !

Ἡ φαραν δόλα ἐξαναπέρασεν. Ὁ φαιδρὸς ὅμιλος τῶν χορευτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον συμπαρασύρῃ διὰ τῆς βίας καὶ τὸν Γιαννιὸν εἰς τὴν ἄλυσίν των, ἐξηκολούθει νὰ ψάλλῃ τὰς περιπετείας τῶν τριῶν ἀδελφῶν ·

Τοῦ βασιλῆ ψήνουν ἀρνί,
τοῦ γύφτου πιλαφάκι,
τοῦ γέρου τοῦ κακόμοιρου
τοῦ βράζουν κουρκουτάκι.
Ταρλαλαμπούμ ! μπούμ ! μπούμ !
Τραλαλαλά !

— Πολὺ καλά ! εἶπε μετ' ἀποφάσεως ὁ κόμης Δεπλεσσί- Σαμαγιάν. ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, θὰ ὑπάγω νὰ εὕρω εὐθὺς ἀπόψε τὸν φίλον μου Βωξερβέν, καὶ θὰ τῳ ὁμιλήσω... ὦ, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ παρελθῇ ἡ ἑβδομὰς χωρὶς νὰ σας παραδοθῇ ἡ σημαία τῶν δραγόνων τοῦ Κονδέ !

'Ακούσας τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Βαλεντῖνος κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης χαρᾶς, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὑπὸ σοβαρῶν σκέψεων.

«Πρέπει,— ἐσκέπτετο,— νὰ προσθέσω ἀκόμη ἕνα γαλόνι χρυσὸ εἰς τὴν ἱπποσκευήν, ἡ ὁποία ὁμολογουμένως εἶνε πολὺ ἁπλῆ. Καὶ τί ἄλλο ; 'Α! Ἕνα κίτρινο κορδόνι εἰς τὸ ἐπιστήθιον δὲν θὰ ἐπήγαινεν ἄσχημα ... Πολὺ καλαὶ αὐταὶ αἱ καινοτομίαι. . . "Επειτα, ἂς πάρουν τὰ μέτρα των οἱ "Αγγλοι ! . . 'Απὸ πολὺν καιρὸν οἱ Γκόντεμ αὐτοὶ ἐνοχλοῦν τὸν Βασιλέα τῆς Γαλλίας· αὐτὸ πρέπει τελοσπάντων νὰ τελειώσῃ ! »

'Εν τούτοις, οὔτε ἕνα τραπέζι, οὔτε ἕνα κάθισμα τοῦ κήπου εἶχε μείνῃ ὄρθιον. Οἱ χορευταί. ἔξω φρενῶν πλέον, ἔσυρον τὴν φαραν δόλαν ἐπὶ τῶν ἐρειπίωντης, ἀσθμαίνοντες ἐλεεινὰ ἀλλ' ἐπιμένοντες νὰ τελειώσουν τὸ τραγοῦδί των:

Τοῦ βασιλῆ στρώνουν χρυσᾶ,
τοῦ γύφτου σεντονάκι,
τοῦ γέρου τοῦ κακόμοιρου
τοῦ στρώνουν τσουβαλάκι
Ταρλαλαμπούμ ! μπούμ ! μπούμ !
Τραλαλαλά! ἄ ! ἄ ! ἄ !

Ὁ Γιαννιός, ἀπελευθερωθεὶς ἐπιτέλους, ἐπλησίασε τὸν κύριόν του, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἐξήντλει τὴν εὐγλωττίαν του, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ θερμῶς τὸν κόμητα Δεπλεσσί-Σαμαγιάν.

'Αντηλλάχθησαν ἑκατέρωθεν χαιρετισμοί, ὑποκλίσεις, μειδιάματα καὶ φιλοφρονήματα. Καὶ πάλιν ἐφίλησαν εὐσεβάστως τὸ χέρι τῆς Ζεφυρίνας, καὶ πάλιν ἡ Ζεφυρίνα διένειμε δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τος χαριτωμένας της ὑποκλίσεις.

Ἡ μουσικὴ ἀνέκρουσε τὸ τελευταῖον μάρς, καὶ ὁ συνταγματάρχης Βαλεντῖνος, περιχαρὴς καὶ γαυριῶν, ἐπέστρεψε μὲ τὴν ἀκολουθίαν του εἰς τὸ Χρυσοῦν Δέρας.

("Επεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Δ'.

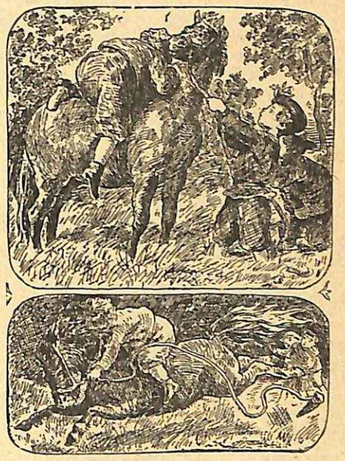

Ὁ 'Αχιλλεὺς ἐπῆγε μιὰ μέρα νὰ διασκεδάσῃ 'στὴν ἐξοχή. 'Εκεῖ βλέπει ἕνα μικρὸ ἀλογάκι πού το εἶχαν δεμένο 'στ' ἀλῶνι, ἀπέξω ἀπὸ τὸ σταῦλο. Τοῦ ἐφάνηκεν, ὅτι τὸ ἀλογάκι αὐτὸ ἦλθεν ἐπίτηδες εἰς τὸν κόσμο γιὰ νὰ το καβαλικεύσῃ.

— Μὰ δὲν φοβᾶσαι ; τοῦ λέγει ὁ Πέτρος.

— 'Εγὼ νὰ φοβηθῶ ; Καὶ πότε φοβήθηκε ὁ 'Αχιλλεύς ;

— Μὰ ὁ μπαμπᾶς σου εἶπε νὰ μὴν κάμνουμε τίποτα χωρὶς νὰ τον ρωτοῦμε, τοῦ λέγει ὁ Παυλῆς

— Δὲν βαριέσαι ! καὶ ποῦ θὰ το μάθῃ ! ἀπαντᾷ ὁ 'Αχιλλεύς.

Καὶ χωρὶς νὰκούσῃ τίποτε ἄλλο, λύνει τὸ ἀλογάκι καί το καβαλλικεύει Οἱ φίλοι του ἀναγκάσθησαν νὰ σωπάσουν. καὶ νὰ τον βοηθήσουν μάλιστα γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

Τὸ ἀλογάκι τρέχει ἕνα γύρο 'στ' ἀλῶνι . . . τρέχει ὁλοένα, τρέχει τρέχει γρήγορα καὶ κλωτσᾷ. . . Ὁ 'Αχιλλεὺς πιάνεται ἀπὸ τὴ χαίτη.

Πῶς θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία ;

'Ημποροῦσε νὰ τελειώσῃ καὶ μὲ κανένα σπάσιμο ποδιοῦ. Ὁ 'Αχιλλεὺς ὅμως εἶνε τυχερώτερος ἀφ' ὅ,τι του πρέπει. Τὸ ἀλογάκι τον ἔρριψε μέσα σὲ κάτι λάσπες· δὲν ἔπαθε τίποτα ὁ καβαλλάρης, ἀλλὰ τὰ ροῦχά του ἔγιναν σὲ κακὸ χάλι Πῶς θὰ τα σκουπίσῃ τώρα ;.. Ποῦ θὰ εὕρῃ πατσαβούρα ;.. 'Αλλοίμονον ἂν τον ἔβλεπαν ἔτσι ! ... "Α, νὰ ἐμπρός του ἴσα-ἴσα κάτι ἄσπρα πανιά. Ἡ πλύστρα τὰ εἶχε πλύνῃ καὶ τἄπλωσεν ἐκεῖ διὰ νὰ στεγνώσουν.

Ὁ 'Αχιλλεὺς δὲν χάνει καιρό... πέρνει ἕνα, δύο, τρία, καὶ σκορπίζει τὰ καταλασπωμένα του ροῦχα. Τὰ πανιὰ ὅμως τῆς πλύσης ἔγιναν ἐλεινά, καὶ φαντασθῆτε πιὰ τὸ θυμὸ τῆς πλύστρας, ποῦ ἔπρεπε νὰ τα ξαναπλύνῃ, — τὸ θυμὸ τοῦ Μαθιοῦ ποῦ ἔτρεχεν ὧρες γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ ἀλογάκι, —καὶ τὸ θυμὸ τοῦ μπαμπᾶ ὅταν ἔμαθε τὰ νέα κατορθώματα τοῦ κυρίου 'Αχιλλέως.

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Μαγική εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.— Ὡς συμπλήρωμα τῶν καθ' ἑαυτὸ Μαγικῶν Εἰκόνων,—τῶν ζωγραφισμένων δηλαδή,—ἔχομεν εἰς τὰς Ἀσκήσεις τὴν *Μαγικὴν Εἰκόνα ἄνευ εἰκόνος*. Εἶνε μικρὰ διήγησις, ὅπου ὑπάρχει κάτι μυστηριῶδες καὶ ἀπόκρυφον, τὸ ὁποῖον ζητεῖται διὰ τῆς ἐν τέλει ἐρωτήσεως. Τὸ ζητούμενον τοῦτο εἶνε λέξις ἢ φράσις, κρυπτομένη ἐντὸς τῆς διηγήσεως, κατὰ τὸ εἶδος τῶν *Κεκρυμμένων Ὀνομάτων*, (ἤτοι μόνον διὰ τοῦ ἤχου, μὴ τηρουμένης τῆς ὀρθογραφίας.) Ἰδοὺ παράδειγμα *Μαγικῆς Εἰκόνος ἄνευ εἰκόνος*:

«Ὁ Νῖκος, ἡ Σαπφώ, ἡ Ἕλλη καὶ ὁ Φωκίων ἐξῆλθον μίαν ἡμέραν εἰς περίπατον. Αἴφνης ἐν ᾧ ἔπαιζαν, ἐπιφαίνεται ζῷόν τι. Ὁ Νῖκος τρέπεται πρῶτος εἰς φυγήν, καὶ προσκύψας πίπτει. Ἀλλ' ἐν ᾧ φωνάζει τρομαγμένος: Φύγετε! Φωκίων! Ἕλλη! Σαπφώ!—τὸ ζῷον, πρὶν νὰ δαγκάσῃ κανένα, πίπτει καὶ ἐκπνέει. —Τί ζῷον ἦτο καὶ πῶς ἐψόφησε;»

Ἂν προσέξωμεν καλὰ εἰς τὴν ἀνωτέρω μικρὰν διήγησιν, θὰ εὕρωμεν τὴν φράσιν: *Ὁ κύων ἐλύσσα*, κεκρυμμένην εἰς τὰς ἑξῆς συνεχεῖς λέξεις τῆς διηγήσεως: «ΦΩΚΙΩΝ ΕΛΛΗ ΣΑΠφώ...» Τώρα ἡ μικρὰ διήγησις δὲν ἔχει τίποτε τὸ μυστηριῶδες καὶ ἀπόκρυφον. Τὸ ἐπιφανὲν ζῷον ἦτο κύων, καὶ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου του ἡ λύσσα.

Κεκρυμμένη Παροιμία.—Καὶ ἐδῶ ἔχομεν μικρὰν διήγησιν, ἐντὸς τῆς ὁποίας κρύπτεται ἡ ζητουμένη παροιμία, ἀλλ' ὄχι πλέον κατὰ τὸ εἶδος τῶν *Κεκρυμμένων Ὀνομάτων*; Διότι ἐδῶ τηρεῖται ἡ ὀρθογραφία, αἱ δὲ λέξεις τῆς παροιμίας εἶνε ἁπλῶς ἐγκατεσπαρμέναι—ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν σειράν των,—εἰς τὰς φράσεις τῆς διηγήσεως. Καὶ ἡ διήγησις, ἡ ὁποία δὲν καταλήγει εἰς ἐρώτησιν, πρέπει νὰ εἶνε σχετικὴ μὲ τὴν κεκρυμμένην ἐντὸς αὐτῆς παροιμίας· μὲ ἄλλους λόγους ἡ παροιμία νὰ ποτελῇ τὸ συμπέρασμα, τὸ ἐπιμύθιόν της.

Ἰδοὺ παράδειγμα *Κεκρυμμένης Παροιμίας*.

«Ἡ Μάρω σιδερόνει βιαστική. Τῆς μένουν ἀκόμη δυὸ σεντόνια. - Τῶνα κοντεύω νὰ το σώσω, λέγει τῆς ἀδελφῆς της Ἑλενιώς· ἂν ἤθελες νὰ μου δώσῃς ἕνα χέρι καὶ σύ, νὰ τελειώσω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Καὶ ἐγὼ πάλι, σὰν ἔχῃς δουλειὰ βιαστική, θὰ σε βοηθήσω.—Μετὰ χαρᾶς σου, λέγει ἡ Ἑλενιώ· στάσου ὅμως μιὰ στιγμὴ νὰ νιφτῶ.—Ἡ Ἑλενιὼ νίφτει τὰ χέρια της καὶ πιάνει τὸ σίδερο...—Νά, λέγει σὲ λίγο, ἐγὼ ἔκαμα καὶ τἄλλο, καὶ τώρα εἶνε ἑτοιμα καὶ τὰ δυό.—Ἡ Μάρω πετᾷ τὸ σίδερο καὶ μὲ χαρούμενο πρόσωπο φωνάζει:—Τὶ καλὰ σὰν βοηθῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον!»

Ἡ κεκρυμμένη παροιμία εἶνε: «*Τῶνα χέρι νίφτει τἄλλο, καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο*» λεγομένη ἐπὶ ἀλληλοβοηθείας. Αἱ λέξεις τῆς παροιμίας ταύτης ἀπαντῶνται ὅλαι μὲ τὴν σειράν των εἰς τὰς φράσεις τῆς μικρᾶς διηγήσεως.

Συμπλήρωσις φράσεων.—Ἀπὸ τὰς ζητουλένας φράσεις (γνωμικά, παροιμίας κλ.) παρατείπομεν μερικὰς λέξεις, ἀντικαθιστῶντες αὐμὰς μὲ παύλας. Ἐκ τῶν ὑπολειπομένων λέξεων, ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ ἐκ τῶν θέσεων τῶν παυλῶν, ὁ λύτης πρόκειται νὰ μαντεύσῃ τὰς φράσεις.

Παραδείγματα:

1. Οὐδὲν —ἄμικτον—.
2. Κακοῦ—κακὸν—.
3. —πολλὰ— —ὀλίγα.
4. — —καὶ νοῦς—

Αἱ λύσεις εἶνε αὗται:

1. Οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ.
2. Κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν.
3. Ἄκουε πολλὰ καὶ λάλει ὀλίγα.
4. Νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 6, χρυσόδετος φρ. 8· Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος: ἄδετα φρ 7. χρυσόδ. φρ. 10.)

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος (25 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 1,75. Χρυσόδ. φρ. 3,25.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0.60.

Εἰς τὴν Θάλασσαν! (25 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 1,75. χρυσοδ. φρ. 3,25.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνες) ἄδετον φρ 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια) ἄδετον φρ 3. χρυσ. φρ 5. ("Εκαστον τετράδιον ἰδιαιτέρως: φρ. 0,15.)

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου, ἄδετον φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) ἄδετος φρ. 1.50· χρυσόδ. φρ. 2 50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50. χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Δύο *Σειραί*, ἑκάστη τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ. 1,20. Αἱ δύο ὁμοῦ χρυσόδετοι φρ. 4.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) ἄδετον φρ. 2. χρυσόδ. φρ 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, φρ 0,60.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Φώφη ἀτακτεῖ ἐνώπιον εἰκόνος, παριστώσης μόνον τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

—Κάθησε φρόνιμα, γιατὶ θὰ σε δείρῃ ὁ Χριστός, τῆς λέγει ἡ νταντᾶ της.

—Ἀμ ἔχει χέρια; ἀπαντᾷ ἡ Φώφη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σωσπήλης Νυκτός.

* * *

Ἡ *Ἀργυρόηχος Φωνή*, ἀκούουσα τὸν ἀδελφόν της διηγούμενον κατορθώματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἐρωτᾷ:

—Νῆκο, ὑπάρχουν καὶ τώρα ἀρχαῖοι Ἕλληνες;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πολυχρόμου Χρυσαλλίδος

Ἡ μικρὰ Νίνα ἐδάγκασε τὴν γλῶσσάν της καὶ κλαίει. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ το ἔπαθε καὶ ὁ μπαμπᾶς της τὴν μαλόνει.

—Μὰ πῶς δὲν προσέχεις, παιδί μου;...

—Δὲν την εἶδα, μπαμπᾶ!... ἀπαντᾷ ἡ Φώφη.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λουλούδι τῆς Καρδιᾶς.

* * *

Εἰς τὸ θέατρον, ἡ *Χιακὴ Παγσέληνος* πρὸς τὸν *Χιακὸν Κρῖνον*:

—Ὅταν κυττάζω μὲ τὰ λορνίον, μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκούω καλλίτερα.

Καὶ ὁ *Χιακὸς Κρῖνος*:

—Μ' ἀφοῦ ἔρχεται ἡ σκηνὴ πιὸ κοντά, φυσικὰ ἀκούς καὶ πιὸ καλά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμαρυλλίδος.

* * *

Ἡ Ἑλενίτσα τρέχει τὴν μαμμά της, κατακόκκινη καὶ κλαίουσα:

—Μαμμά, ὁ Κώστας μ' ἔδειρε...

—Κώσ α!.. γιατὶ ἔδειρες τὴν Ἑλενίτσα;

—Δέν την ἔδειρα, καλὰ μαμμάκα... τῆς ἔδειξα πῶς νὰ δέρνῃ ὅταν την πειράζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυδωνιαίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Οἱ ἀλλάζοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ναγγέλλωσιν ἀμέσως εἰς τὸ Γραφεῖον μας τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν νέαν ταινίαν.

Θά το πιστεύσετε; μὰ θά το πιστεύσετε;.. Ἀπὸ τώρα ἤρχισαν οἱ φίλοι μου νὰ νανεώνουν τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ ἔτος 1903! Τὴν ἀνενέωσαν ἕως τώρα ἕξ, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ γνωστοί σας *Μολὼν Λαβέ* καὶ *Ξενιτευμένη Σιγωπίς*. Αὐτὸ λέγεται ἀγάπη καὶ προθυμία!.. Νὰ ἰδῶ, θά την ἀνανεώσουν καὶ ἄλλοι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς προκηρύξεως;

Καὶ ὁ *Τζί- Τζί- Μπούμ- Μπούμ* μοῦ ἔστειλε τὴν φωτογραφίαν του διὰ τὸ σύμπλεγμα τῶν Βραβευμένων Ξεσπαθωμένων, τὸ δὲ *Κρητικὸν Κάστανον* μοῦ γράφει ὅτι ἐφωτογραφήθη ἐπίτηδες καὶ θὰ μου την στείλῃ γρήγορα. Οἱ ἄλλοι τί κάμνουν; Τοὺς περιμένω, ἀλλ' ὄχι πέραν τῆς προθεσμίας (31. Ὀκτωβρίου.)

Ἔλαβα ἀπὸ τὴν Χαλκίδα ἓν φωτογραφικὸν σύμπλεγμα ἀπὸ δεκαεπτὰ πρόσωπα, ἀγόρια, κορίτσια, μεγάλα, μικρά. Ἀπὸ πίσω μοῦ γράφουν: «Μαγικὴ Εἰκὼν— ποῖο. εἴμεθα;» Βεβαίως εἶνε φίλοι μου ἐκ τῶν ἐν Χαλκίδι, ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ τους μαντεύσω ἕνα- ἕνα!

Μά τί εἶνε καὶ αὐτὴ ἡ μίμησις! "Ο,τι κάμνει ἕνας, ἀμέσως θά το κάμουν δέκα. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ εἰπῶ ὅτι ὁ *Ἀρχικαλομπουριστής*, κατὰ μίμησιν ἄλλων καὶ αὐτός, ἤρχισε νὰ μου στέλλῃ ἐπιστολὰς ἐν εἴδει ἐφημερίδος, καὶ ἔσπευσαν νὰ τον μιμηθοῦν ἄλλοι δύο: τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* καὶ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*. Ἔχω λοιπὸν ἐμπρός μου σήμερον τρεῖς ἐπιστολὰς-ἐφημερίδας. Αὔριον βέβαια θὰ ἔχω πέντε, μεθαύριον δέκα, καὶ πάει λέωντας. Ἀλλ' ὄχι, τὸ κακὸν ἂς σταματήσῃ ἔως ἐδῶ. Ἐπιτέλους τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε τόσον ἄξιον μιμήσεως. Εἶπα ὅτι αἱ ἐφημεριδοειδεῖς αὗται ἐπιστολαὶ ἔχουν τὸ ἐλάττωμα νὰ μ' ἐμποδίζουν νὰπαντῶ. Μόλις προφθαίνω νὰπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολάς, καὶ θάπαντῶ τώρα καὶ εἰς... ἐφημερίδας;

«Μετ' ἐκπλήξεως εἶδον νὰ μου ἀπονέμῃς τὸ Α' Βραβεῖον εἰς τὸν διογωνισμὸν τοῦ Διηγήματος, μοῦ γράφει ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου*. Τὸ διήγημά μου μοῦ ἐφαίνετο τόσον γελοῖον, ὥστε παρ' ὀλίγον δὲν θά σοῦ το ἔστελλα.» Ὁρίστε μετριοφροσύνη! Ἂν δὲν ἐγνώριζα τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ *Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου*, θὰ ἔλεγα ὅτι προσποιεῖται.

Ἡ Μέμφις [ΕΕ] μοῦ ἔστειλε πάλιν 7 δραχμὰς διὰ νὰ ἐγγράψω τὴν ὑπὸ τῆς *Αὔρας τῆς Κερκύρας* συσταθεῖσαν πτωχὴν μαθήτριαν. Μὰ τί καλή, τί εὐεργετικὴ ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ *Μέμφις* Πόσα εὐγε τῆς ἀξίζουν.

Ἀπόγονε τοῦ Νέστορος [Ε] εἰς τὰς ἐρωτήσεις του ἀπαντῶ τὰ ἑξῆς: Εἰς τὸ Ἀθρόον Βραβεῖον λογαριάζονται καὶ τὰ Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ. Ἂν π: χ: ἐπρόκειτό τις νὰ λάβῃ Β' Βραβεῖον, ὀλλὰ δὲν το λαμβάνει διότι ἔλοβε τοιοῦτον καὶ ἄλλοτε, εἰς τὸ Ἀθρόον θὰ λογαριάσῃ ἀκόμη ἓν Β' Βραβεῖον. Ὅσον διὰ τὸ Βαρβεῖα τοῦ Ξεσπαθώματος, τὰ ὁποῖα δίδουν δικαίωμα πρὸς δημοσίευσιν τῆς εἰκόνος, αὐτὰ δὲν λαγαριάζονται εἰς τὸ Ἀθρόον.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἀνέγνωσα τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου, *Δίχρωμος Φούξια*, [ΕΕ], ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν ποῦ εἶχες νὰ μου γράψῃς. Γλαφυρῶς ἐκθέτεις τὰς ἐντυπώσεις σου, ὀλλὰ σφάλλεις εἰς μερικὰς κρίσεις. Ἡ κοινωνία τῆς νήσου, τὴν ὁποίαν ἐπεσκέφθης, εἶνε ἀπὸ τὰς εὐγενεστέρας καὶ μᾶλλον πολιτισμένας κοινωνίας τῆς Ἑλλάδος, φιλόξενος, φιλόμουσος καὶ φιλόπατρις ὅπως ὀλίγαι.

Λοιπόν, *Τζάμε Ἀνακατωμένε*, τώρα θά μου γράψῃς τακτικά. Μοῦ δίδεις τὸν λόγον σου, καί, σὰν μεγάλος ποῦ εἶσαι, θά τον κρατήσῃς; Πρόσεξε ὅμως καλά, διότι τώρα ἐξετέθης καὶ ἀπέναντι τῶν ἄλλων...

Ἡ *Χλόη τοῦ Κηφισοῦ*, ἡ ὁποία σπουδάζει εἰς τὸ Παρίσι μουσικήν, μοῦ γράφει: «Ἐδιάβασα εὐχαρίστως τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος περὶ τῆς Κάρμεν Δ'· Ἀσύλδα, διὰ τὴν ὁποίαν τοσάκις ἤκουσα νὰ κάμνουν λόγον εἰς τὸ Παρίσι Φαίνεται ὅμως ὅτι εἶνε περισσότερον πονηρὰ ἀφ' ὅ,τι την περιγράφει.. λέγουν δὲ ὅτι ἔχει μεγάλην ἀλαζονείαν καὶ αὐθάδειαν. Τί νὰ σου 'πῶ! ἐγὼ θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ εἶχεν ὀλιγώτερον *ταλὰν* καὶ περισσοτέραν ἀνατροφήν.» Ἀλλ' ἐγὼ ὑποθέτω ὅτι ἡ Κάρμεν Δ' Ἀσύλδα θὰ ἔχῃ ἀντιζήλους, ἐχθροὺς, καὶ ὅτι αὐτὰ που ἤκουσες εἶνε κρίσεις ἐχθρικαί.

Ἄγγελε Χαρᾶς, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.

Ἄσπρο Ποντικάκι, ἐὰν δὲν μού το ἔλεγες, ὅτι φέτος πλέον «εἰσέρχεσαι» εἰς τὸ Γυμνάσιον, ἠμποροῦσα νὰ ὁρκισθῶ, κρίνουσα ἀπὸ τὰς ὡραίας καὶ ὀρθοεπεῖς ἐπιστολάς σου, ὅτι φέτος «ἐξέρχεσαι» ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον. Εὖγε καὶ τρὶς εὖγε! Τὸ ἄριστα τοῦ ἐνδεικτικοῦ σου δὲν μ' ἐκπλήττει διόλου, καὶ ἂν ὑπῆρχε βαθμὸς ἀνώτερος, ἐγὼ θά σοῦ τον ἔβιδα.

Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν. Ἀλλὰ τὴν πληροφορίαν σου δὲν θὰ δημοσιεύσω, διότι, ναὶ μὲν δὲν εἶσαι τρελλός, ἀλλ' ἅμα μάθῃς τί γίνεται μὲ τὰ ἠλεκτρικὰ κουδούνια, ξεύρω κ' ἐγώ; εἰμπορεῖ νὰ σου ἔλθῃ ἡ τρέλλα ἐκείνην τὴν στιγμήν, καὶ νὰ κάμῃς τὰ καλὰ τοῦ Βαλεντίνου. Ἔπειτα θά μου ἔλεγες ὅτι ὁ *Ἀρχικαλαμπουριστὴς* παίει διὰ τὴν ...ψυχρολουσίαν, ποῦ τυχὸν θὰ σου ἤρχετο.

Ζωηρὰ Ὕπαρξις [ΕΕ] διὰ τὴν ζωηροτάτην περιγραφὴν τοῦ συμβάντος. Ὅσον διὰ τὸ κακογραμμένον καὶ δυσανάγνωστον δελτάριόν που ἔλαβες ἐξ Οὐγγαρίας, δὲν εἰμπορῶ νά σου εἴπω τίνος εἶνε, διότι κανένα συνδρομητὴν Ἰωσὴφ δὲν ἔχω ἐκεῖ. Ἴσως εἶνε κανενὸς πυριοδεύοντος.

Πολὺ εὐχαρίστως, *Σοφία Γ. Ζαμίγα*· θὰ μοῦ στείλῃς μερικὰ ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας σου, διὰ νὰ σου ἐκλέξω, καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὸ δικαίωμα. Χαιρετίσματα εἰς τὸν ἀδελφόν σου, καὶ καλὴν πρόοδον.

Νιαγάρα (Β. Β.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Ἀϊ-Λιάχ τῶν Πατησίων, μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου μ' εὐχαριστοῦν πολύ, καὶ νὰ μου γράφῃς συχνὰ τώρα ποῦ ἔχεις καιρόν. Διὰ τὸ ἄλλο ποὺ μ' ἐρωτᾷς σοῦ ἀπαντῶ ὅτι καὶ εἰς τὴν σχολὴν πηγαίνει φύλλον καὶ εἰς τὰ σπίτια πολλῶν.

Οἱ φίλοι μου, κατενθουσιασμένοι διὰ τὸ ξεσπάθωμα, μοῦ γράφουν ὅτι ἤρχισαν ἀμέσως τὰς ἐνεργείας των. Καὶ βέβαια ἔπρεπε νὰ τας ἀρχίσουν ἀμέσως, διότι τὸ ξεσπάθωμα θέλει καιρὸν καὶ ὑπομονήν. Ἐμπρός λοιπόν!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Μαρχήσιον Βαλδουΐνον* (Κ. Ρ.) *Δόρέ-μί* (Ι. Γ. Ε ἐκλέγω τὸ πρῶτον) *Θεσσαλικὸν Ἄνθος* (Α Α. Ι. ἐκλέγω τὸ τελευταῖον.) *Βασίλισσαν τῶν Λιθέρων* (Α. Ψ. νὰ εἶσαι βεβαία περὶ τῆς ἀγάπης μου,) *Πολιορκητὴν τοῦ Βάμου* (Μ. Φ.) *Χωργογύραν τοῦ Βάμου* (Ε. Φ.) *Ἄλσος τῆς Κιφισιᾶς* (Π. Ν. ἰδοὺ αὐτὸ που προτιμᾷς.) καὶ *Κρεολὴν* (Χ.Λ.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίᾳ (ἀπὸ μίαν τοῦ καβενός, ἐλλείψει χώρου) ἡ *Κρεολὴ* ἀσπάζεται τὴν *Μαρίδιαν τῆς Καρύστου*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει·—τὸ *Ἄλσος τῆς Κιφισιᾶς* ζητεῖ τὸ ψευδώνυμον τῆς *Πηνελόπης Κοκκινοπούλου* δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν·—τὸ *Θεσσαλικὸν Ἄνθος* ἀσπάζεται τὸ *Ἄνθος Μαΐου*·—τὸ *Τρεμοσθῦον Ἀστέρι* ἐρωτᾷ ἂν ἡ *Μέλλουσα Καλόγραια* εἰσῆλθεν εἰς τὸ Μοναστήριον καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἀναφαίνεται πλέον·—ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* εὐχαριστεῖ τὴν *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ* διὰ τὰ συγχαρητήριά της καὶ ζητεῖ τὸνομά της δι' ἀνταλλαγῆς Μ Μυστικῶν·—ἡ *Κιουκιουρίστρα* ἐρωτᾷ τὴν *Ἀνακατοσούραν* πῶς της ἔφανη ἡ Τῆνος—ἡ *Θυελλώδης Ψυχὴ* χαιρετᾷ τὴν *Κιουκιουρίστραν*·—ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τὴν *Χρυσαρθεμίδα* διὰ τὴν πληροφορίαν του, ἤτις δὲν ἀπηυθύνετο πρὸς αὐτὴν ἀλλὰ πρὸς τὴν *Κελαϊδίστραν* (ἀπορῶ κ' ἐγὼ πῶς ἔκαμα αὐτὸ τὸ λάθος)—ἡ *Δίχρωμος Φούξια* ἀσπάζεται τὴν *Ξανθομαλλοῦσαν*·—ἡ *Ναυσικᾶ* χαιρετᾷ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* καὶ πολὺ την συνεκίνησαν τὰ Μ. Μυστικά του·—ἡ *Ἀμαρυλλὶς* συλλυπεῖται τὸ *Φουγάρο τῆς Εὐγενείας* διὰ τὸ τάλληρό πού του ἐκέρδισεν ὁ φυστικᾶς· (πῶ, πῶ! φοβερό!..)—ἡ *Μόνωσις* ἐρωτᾷ τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* πόθεν ἔμαθε τὸ ψευδώνυμόν της·—τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* ἐρωτᾷ τὴν *Διονυσιάδα Πηγὴν* ἐὰν ἐτελειοποιήθη εἰς τὰ ρωσσικά·—ἡ *Ἐσμεραλδα* χαιρετᾷ τὸν *Ρωμαῖον Κικέρωνα* καὶ τον ἐρωτᾷ ποῖος τοῦ εἶπε τὸνομά της·—ὁ *Ρόδιος Ἱππότης* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Ἐρυθροῦ Νέφους* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του·—ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* πληροφορεῖ τὸ *Σερπαντέν*, ὅτι ἄφισε τὸ Φάληρον διὰ τὰς Σπέτσας, καὶ δὲν θὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸ ἐκεῖ;—ὁ *Κρόταλος* ἐρωτᾷ τί γίνεται· ὁ *Σκληρὸς Βράχος* τοῦ ἔστειλε δύο ἐπιστολάς, ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν·—ἡ *Πειραϊκὴ Νύξ* ἀνταστάζεται τὸ *Σερπαντέν*, καὶ το πληροφορεῖ ὅτι οὔτε ἑκατοστὴν ἐξαδέλφην δὲν ἔχει τὴν *Πειραϊκὴν Αὔραν*·—ἡ *Χλόη τοῦ Κηφισοῦ* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Ρομαντικῆς Καρδίας* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της·—ὁ *Σὶρ-Λὰ- Φαλουδὰζ* χαιρετᾷ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου* καὶ την ἐρωτᾷ διατί δὲν ἔγραψε τὸνομά της εἰς τὰ Μ. Μυστικά·—ὁ *Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς* ἀσπάζεται τὸν *Φάρον τῆς Ἀνατολῆς*·—ὁ *Πούλιο Δράκος* χαιρετᾷ στρατιωτικῶς τὸν *Νικητὴν τῆς Λουστερλίτσης*·—ἡ *Ἰφιγένεια Καφοπούλου* ἀντασπάζεται τὴν *Βεατρίκην* καὶ την πληροφορεῖ ὅτι ἔχει διακοπὰς τῆς ζωγραφικῆς·—ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* ἀντασπάζεται τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* καὶ το πληροφορεῖ ὅτι ὁ κούκος ἐκεῖνος σώζεται εἰς τὸ *Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον*·—ὁ *Κουασιμόδος* ἀσπάζεται τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* καὶ εὔχεται καλὸ ταξεῖδι εἰς τὴν *Ἀμαρυλλίδα*· τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* ἀσπάζεται τὸν *Σόλωνα Δημακόπουλον* καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν του δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν·—ἡ *Φάνα-Λούλα* ζητεῖ τάρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ *Σερπαντέν*·—ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* ζητεῖ τὴν διεύθυνσιν τοῦ *Νυκτοκόρακος*·—ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου* εὐχαριστεῖ θερμῶς τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* διὰ τὴν βράβευσιν τοῦ τετραδίου της·—τὸ *Ἀϊ-Λιάχ τῶν Πατησίων* ἀντασπάζεται τὴν *Κελαρύζουσαν Κρήνην*, καὶ δὲν ἐλησμόνησε καμμίαν φίλην, καὶ μάλιστα αὐτὴν τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐνθυμεῖται.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Τμνον*, *Γαλιάντραν*, *Βασιλέα τοῦ Κατέργου*, *Λαλκιδέα Λιμοκοντόρον* καὶ *Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας*·—ἡ *Δρῦς τοῦ Παρνασσοῦ* μὲ τὴν *Δρῦν τοῦ Κάμπου*, *Κυανοῦν Σπήλαιον*, *Λευκὸν Διάβολον*, *Λευκὸν Τάκιτθον* καὶ *Λευκὴν Ἀκακίαν*·—ἡ *Κόρη τοῦ Στρυμῶνος* μὲ τὸν *Μιθριδάτην*, *Τροβαδοῦρον*, *Δελαμὸλ*, *Ζουλεΐκαν*, *Δερουγέτην* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισοῦ*·—τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* μὲ τὸν *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου* καὶ *Κουασιμόδον*·—ἡ *Κελαϊδίστρα* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*, *Σὶρ-Λὰ Φαλουδὰζ*, *Ἀϊ-Λιάχ*, *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Μολὼν Λαβέ*·—ὁ *Δωρητὴς Ὀνείρων* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Χαριτωμένην Μουρίτσαν*. *Κορινθιακὸν Κῦμα*, *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Νεαρὸν Μουσικόν*·—ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὸ *Μὴ μου ἄπτου*, *Ἑπτακατέργαρον Σάμιον* καὶ *Ἐδελπὶν Ἀλιέα*·—ὁ *Ναυταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὴν *Μικρὰν Ἀκαρθυλλίδα*, *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα*. *Ὀμίχλην*, *Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν* καὶ *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*·—ὁ *Ρόδιος Δόκιμος* μὲ τὸ *Μολὼν Λαβέ*, *Ἐρυθρὸν Νέφος*, *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον*, *Ναυταλγὸν Ἕλληνα* καὶ *Ναυταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*· ἡ *Παριστρία* μὲ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν*·—ἡ *Βεατρίκη* μὲ τὴν *Κελαϊδίστραν*, *Ξεβιδωμένην*, *Δεσποιτῖδα Παρακράτησιν*, *Λευκὴν Ἀκακίαν*, *Ἑλληνικὸ Ἀεράκι* καὶ *Σμαράγδινον Περιδέραιον*·—ὁ *Σὶδ* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Μαργαριτοφόρον*, *Ἄυραν τῆς Κερκύρας*, *Ἀϊ-Λιάχ* καὶ *Σὶρ-Λὰ-Φαλουδὰζ*·—ὁ *Πίθηκος τοῦ Βορνέου* μὲ τὸ *Κύκνειον Ἆσμα*·—ὁ *Σὶρ-Λὰ-Φαλουδὰζ* μὲ τὴν *Νυμφίαν*, *Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν* καὶ *Σεμνὴν Κόρην*·—ἡ *Ἀκτινοβολοῦσα Σελήνη* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, *Ἐρυθρὸν Νέφος*, *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* καὶ *Ζιζάνιον Γυμνασίου*·—τὸ *Ζιζάνιον Νεολαίας* μὲ τὸν *Πλανήτην Ἀφροδίτη*, *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς*, *Ἀνθοφόρον Ἄρμα*, *Ἀϊ-Λιάχ* καὶ *Κόρτε Παπανάκην*·—τὸ *

Βραδυὰν καὶ Κυανοῦν Σπήλαιον·— ἡ Ρομαντικὴ Καρδία μὲ *τὴν Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάης καὶ Ροδίαν Κυνηγέτιδα· — ἡ Ἑσπερία Αὔρα* μὲ *τὴν Γλυκεῖαν Ματιάν, Κυανοῦν Σπήλαιον, Ἀμαρυλλίδα, Ἑλληνικὸν Ἔδαφος καὶ Ὑπερήφανον Λέοντα.*

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Τρεμοσβοῦνον Ἀστέρι* (ἔστειλα) *Κιουκιουρίστραν* ([Ε] σοῦ ἔστειλα 14 τετράδια διὰ τὸ δῶρόν σου· — *Κλεόβουλον τὸν Λίνδιον* (λέγουν ὅτι εἰς τὰς ἐπιδημίας, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν φοβοῦνται, δὲν προσβάλλονται· ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ποῦ ἀπέθανεν ἀπὸ τὸν φόβον του! . .) *Μεσημβρινὴν Ἀκτήν, Πίθηκον τοῦ Βορρέου* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφήν·) *Περικλῆ Καλαπόδην* (καὶ οἱ δύο κατάλογοι περιέχουν ψευδώνυμα γένους θηλυκοῦ πρέπει νὰ μου στείλῃς ἄλλα, ἀρσενικοῦ γένους) *Ναυσικᾶν* [(ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τὸ κανονικάλι ποῦ λές, ἑλληνικὰ εἰμπορεῖς να το εἴπῃς τηλεσκόπιον ἢ διόπτραν·) *Ἐσμεράλδαν* (τὸ γνωρίζω αὐτό, καὶ ἄλλοι μού το ἔγραψαν· εἶπα ὅμως καὶ τότε ὅτι οἱ τίτλοι των παλαιῶν περιοδικῶν δὲν ἀλλάζονται εὔκολα· ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον σου·) *Ἀμαρυλλίδα* (τὶ λεμβοδρομία, τὶ γεῦμα· παντοῦ διασκεδάζει κανείς, ἅμα ἔχῃ καλὴ καρδιὰ καὶ καλοὺς φίλους·) *Μόνωσιν* ([5Ε] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· ὅσον δι' ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐρωτᾷς, τί νὰ σου εἴπω . . . μήπως εἶμαι οἰωνοσκόπος;) *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* ([ΕΕ] ὄχι, δὲν εἰμπορεῖς νὰ προσθέσῃς λέξεις εἰς τὴν μετάφρασιν, ἐκτὸς μόνον ἂν μία γαλλικὴ λέξις μεταφράζεται διὰ δύο ἑλληνικῶν ὅπως κάποτε συμβαίνει·) *Κούλαν Σ. Βασιλείου. Ἀπολεσθέντα Παράδεισον* (σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν τόμον τοῦ 1899, ἀφ' οὗ σοῦ ἤρεσαν οἱ ἄλλοι δύο) *Ρόδιον Ἱππότην* (ἔχει καλῶς·) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (ἡ ὁποία τὲς προάλλες ἔπιασεν εἰς τὸ ψάρευμα εἰκοσιδύο ψάρια!...) *Λαμπρὸν Κιθαρῳδὸν* (ἔγεινε καλὰ τὸ χέρι; *Θέλπουσαν* (πόσην ἀγάπην μαρτυρεῖ ἡ ἐπιστολή σου' σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν προσευχὴν ποὺ κάμνεις δι' ἐμέ·) *Εὐάγγελον Μ Λυκούρην* (ἔστειλα·) *Ἀνδρείαν Σουλιώτιδα* (πῶς δὲν εἶχες νὰ μου εἰπῇς τίποτε; πάντα ἔχει κανεὶς κάτι·) *Μανταρινοφάγον* (παράδοξον τὸ ὄνειρόν σου, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ὀνειροκρίτης·) *Κρόταλον* (τὶ τὰ θέλεις τώρα! τὰ μαυρόσημα κατηργήθησαν πρὸ πολλοῦ· ἐγέλασα πολὺ μὲ τὸ ἀνέκδοτον·) *Γ. Μακρόπουλον* (ἔστειλα 16ον τόμον·) *Πειραϊκὴν Νύκτα* (ἀλήθεια τί καλὰ θὰ ἦτο ἂν ἐγίνετο καμμία δωρεὰ διὰ νὰ ἐκδίδεται ἡ Διάπλασις δὶς τῆς ἑβδομάδος ἢ δεκαεξασέλιδος· ἀλλά . . . ποῦ νὰ εὑρεθῇ ὁ δωρητής;) *Λουκᾶν Παύλου* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Ἕλληνα Σημαιοφόρον* (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως·) *Σὶρ-Λὰ Φαλουὰζ* (δυστυχῶς μοῦ ζητεῖς ἀδύνατα πράγματα . . .) *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς* (Βραβεῖον ἔστειλα· περὶ τῆς παραλείψεως σοῦ ἔγραψεν ὁ κ Π ἐν δελταρίῳ τὴν 19 Αὐγούστου· τὸ ἔλαβες;) *Ἀναυρον* (ἔστειλα τὸν 5ον τόμον·) *Ἀφρικανικὸν Ἥλιον* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐξοχῆς·) *Φιλελεύθερον Μακεδόνα* (ἀνέγνωσα ὅσα μοῦ γράφεις· εἶμαι πολὺ μακρὰν καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ κρίνω· πιθανὸν νὰ συνέβη κάποια παρεξήγησις) *Πούλιο Δράκον* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· βεβαίως, τὰ δωδεκασέλιδα φυλλάδια κατηργήθησαν ἕνεκα τῶν δώρων, τὰ ὁποῖα λαμβάνου οἱ ξεσπαθώνοντες·) *Ἐρυθρὸν Νέφος* ([ΕΕ] βλέπω ὅτι γρόφεις ὡραῖα καὶ τὴν ἁπλῆν γλῶσσαν ὅπως καὶ τὴν ἀρχαΐζουσαν·) *Ἀγνὸ Περιστεράκι* ([Ε] ὡραῖα μοῦ περιγράφεις τὴν παράστασιν τοῦ Ἀρνιώτη· φίλησέ μου καὶ τὴν *θερινὴν Βροχήν*, ἡ ὁποία προσυπέγραψε·) *Πεπρωμένον* (κατὰ τὸν Κανονισμόν, σὺ πρώτη ὀφείλεις νὰ στείλῃς τετράδιον εἰς τοὺς προτείνοντας, ὅταν δέχεσαι τὴν πρότασιν· χρήματα δύνασαι νὰ στέλῃς διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς τοῦ ἐκεῖ Γαλλικοῦ ἢ Αὐστριακοῦ Ταχυδρομείου·) *Μινώταυρον* (ἔστειλα·) *Διονυσιάδα Πηγὴν* (βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν· ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα) *Κουασιμόδον, Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* (ἔστειλα κ' εὐχαριστῶ πολύ) *Ψάραν Λούλαν* (ἔστειλα· χωρὶς πρότασιν δὲν εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς Μ. Μυστικά·) *Δρόσον τῆς Ἐρήμου* (ἔστειλα τὸν 21ον τόμον εἰς τὸν Π. Κ. κατὰ τὴν εὐγενῆ σου ἐπιθυμίαν·) *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (ἡ Σιωπηλὴ Νὺξ μένει πολὺ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ὥστε ἡ πληροφορία σου περιττή.) *Μικρὰν Ἀμαζόνα* (ἡ Κικὴ σὲ ὑπερευχαρισ εἶ· ὄχι ἀπαντῶ εἰς τὴν ἐρώτησίν σου) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ· ὄχι) *Μελαγχροινὴν Νησιωτοπούλαν, Ἀλέξανδρον Γεωργιάδην, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *17 Αὐγούστου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ ἱπροσεχές.

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἑξῆς: **4.5.6.7.11.15, 16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς δραχ 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἑξῆς: **1, 3, 8, 9, 12.13, 14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται· Ἄδετος φρ. **3** — Χρυσόδετος φρ **6**.

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. **10**

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ *ἀνὰ δύο* εὑρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Δ'. περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερής, μὲ τὰ περιεχόμενα ἑκάστου τόμου τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, στέλλεται πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Ὀκτωβρίου

Ἐπὶ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰχθυφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

382. Λεξίγριφος.

Εἰς τὰ γράμματα τὴν πρώτην συλλαβήν μου θὰ [ζητήσῃς.
Τὴν ἀκόλουθόν μου λέξιν ζήτησε εἰς τὸ Αἰγαῖον.
Ἐξ αὐτῶν θὰ σχηματίσῃς
Χρησιμωτάτον τι ζῷον, ὄχι ὅμως καὶ ὡραῖον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ "Ἄστρον Νυκτικάκι

383 Συλλαβόγριφος

Τοιοῦτον θαῦμα εἰς τὴν ζωήν μου
Ποτὲ δὲν εἶδα εἰλικρινῶς!
Ἄρθρον μ' ἐπίρρημα νὰ συνενώνῃς
κ' ἥρως νὰ γίνεται ὀνομαστός.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους

384. Στοιχειόγριφος.

Ἕνα παλαιὸν θεὸν
ἂν τὸν ἀποκεφαλίσῃς,
μέλος μου ἐκ τῶν διπλῶν
παρευθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Εὐρίπου

385. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἄν μ' ἀφίσῃς,
Στὸν ὁρίζοντα ἡ λύσις.
Ἂν ἀναγραμματισθῶ,
Εἰς τὰς λέξεις θὰ τεθῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἠλία Κ. Παπαδήμα

386. Τρίγωνον.

1.—Εἷς Ρωμαῖος στρατηγός.
2.—Μυθικός τις μουσικός.
3.—Ἀκρωτῆρι ἑλληνικόν.
4.— Εἷς τῶν πάλαι τραγικῶν.
5.— Μιὰ γνωστὴ ἀντωνυμία.
6.— Θά το εὕρῃς μ' εὐκολία.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάν. Ν. Φαρμακίδου.

387. Κλιμακωτόν.

★ ★ Ναυτικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι
★ ★ ★ ★ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ-
★ ★ ναγινώσκεται: δεξιᾷ ζῷον μι-
★ ★ ★ ★ κρόν. ὁριστερᾷ ζῷον μεγάλον·
★ ★ εἰς δὲ τὰς βαθμίδας, εἰς τὴν ἄ-
★ ★ ★ ★ νω φυσικὸν προϊόν, εἰς τὴν με-
★ ★ σαίαν κάτι ὀλέθριον διὰ στρά-
τευμα, καὶ εἰς τὴν κάτω ὅρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ Κύματος

388. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:

Α Χ
Τ Ε
Ο Δ Ν Ρ
Ν Μ Ι Χ
Ο Η Ε Ο
Ρ Σ

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Δ. Παππᾶ

389. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν μέλος τοῦ σώματος, τὰ δὲ δεύτερα πτηνόν:

1, Μοῖρα. 2, Ἀρχαία Βασιλόπαις. 3, Ἀρχαῖος ἱστορικός. 4, Θεός. 5. Ἀρχαῖος ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ναύτου

390. Φωνηεντόλιπον.

τ - κμς - θ - τ - ρς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πῶς με λένε.

391. Γρῖφος.

θ
θ θ
θ 1 θ
θ ὡς θ
θ θ
θ

πα
πα πα
πα + πα
πα πα
πα

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀγεωσδύνου Ἀστέρι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 25.

268. Γάδειρα (Γάδ, Ἥρα.)—**269.** Αἶνος - οἶνος.— **270.** Ὀρδή-ροδῆ.

271
Μ Υ Ρ Σ Ι Ν Η
Μ Ι Τ Υ Λ Ο Σ
Τ Ε Λ Α Μ Ω Ν
Φ Ι Α Π Τ Α Σ
Σ Α Τ Υ Ρ Ο Σ
Σ Ο Λ Ο Μ Ω Ν
Σ Α Ρ Δ Ε Ι Σ

272 Νεῖλος.— **273.** *Ἄρευ ἐλπίδος ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει λόγον ζωῆς.* (Ἀναγινώσκεται μαι-ανδροειδῶς ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερᾷ.)— **274.** Διότι δὲν πηγαίνει μόνον του·— **275** ΑΝΗΡ (ΑθηνΑ, ΝήπιοΝ, Ἥδη, ΡήτωΡ).— **276.** Ὠκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι.— **277.** Ὁ Ἅδης ὑπὸ γῆν ἐπιστεύετο ὑπάρχων

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1909.